

choval v práci velmi ostražitě, nadřízený si myslí, že Tomáš bude asi nemocný. Taky mu jednou sdělil, že je sledován.

Pan Tomáš byl vstupně nedůvěřivý. Zpočátku nechtěl moc mluvit, pátral a ujišťoval se, zda není nahráván. Měl strach, že je to možná zinscenované. Že sem byl zavlčen, aby byl vydán policii. Na ambulanci „prohlédl“, že i jeho nadřízený může být policií zmanipulovaný. Lékař i Tomášův nadřízený ho chvíli přesvědčovali, že je v nemocnici a že zde bude před policií chráněný. Přesto se Tomáš bál a ptal se, proč lékař nemá visačku, proč je pod pláštěm oblečený v civilu a jak má vědět, že je vůbec lékař. Celá přijímací procedura byla nakonec velmi zdlouhavá, protože Tomáš opakovaně měnil své rozhodnutí, zda s příjmem souhlasí, či nikoliv. S personálem si šel prohlédnout pokoj, zda tam není kamera nebo mikrofony. Nakonec souhlasil s přijetím a vzal si i lék na uklidnění a na spaní s tím, že si potřebuje konečně oddechnout.

Druhého dne, po počátečním prohlášení, že lékař už musí být o všem informován (nejspíše od policie), se Tomáš postupně rozmluvil. Sděloval, co prožíval v poslední době. Je přesvědčen, že ho sleduje a chce zatknout policie. Zjistil, že ho na ulici sledují, a dokonce už ho sledují i v práci. Má částečný úvazek na univerzitě, kde přednáší studentům. Všiml si, že někteří studenti jsou oblečeni v černém. A v černém chodí policie. Také se před fakultou před měsícem porvali dva muži. To byla provokace. V počítači našel sdělení, že nemá používat pirátské programy – vyhmátli ho, že tam nějaké má. Na jednom dokumentu, který si doma prohlížel, zjistil, že jeho podpis není jeho. Jednalo se o platový výměr – už sledují jeho finanční situaci. V práci mu spadl program v počítači – zřejmě tam nainstalovali monitorovací program, který sleduje, co dělá. Dále ho v obchodě před dvěma měsíci požádala ochranka, aby ukázal tašku. To se mu nikdy předtím nestalo. Sledují ho, protože roku 1988 emigroval a strávil čtyři roky v cizině. Asi ho podezírají, že je špion. Pracuje

totiž také ve firmě, která vyrábí turbíny. Jsou to strategické informace. Sledují ho, aby zjistili, zda nějaké informace neposílá ven.

Rodinná anamnéza: Vzdálenější příbuzný z matčiny strany byl „podivín“ a samotář. Rodina ho označovala za „blázna“, ale zřejmě se nikdy psychiatricky neléčil. Tomášův otec byl silně věřící a přísný, „za komunistů rozmnožoval a rozšiřoval různé protikomunistické materiály“. Byl proto pronásledovaný a jednou krátce vězněn. Ve výchově kladl velký důraz na morálku, spravedlnost a principiální neústupnost. To se u Tomáše projevuje celý život. Často se dostává do konfliktu s druhými, když má dojem, že něco není spravedlivé, poukazuje na nečestnost a na „šlendrián“. Soudil se např. „z principu“ se sousedem o kousek pozemku na chatě (šlo o asi 30centimetrový pás na jedné straně zahrady). Rodina je celkově uzavřená. Stýkají se hlavně s věřícími, i když dnes méně, protože otec se s mnohými ze sboru rozhádal pro jejich „zbabělost za komunismu“.

Z osobní anamnézy: Porod v termínu, ale nízká porodní váha. V dětství byl „slabý“, často nemocný, málo jedl. Pamatuje si, jak ho otec nutil k jídlu, aby „nebyl hcípáček“. Celý život byl velmi štíhlý. Tělesně však nikdy vážněji nestonal. Od školy se styděl, že musel nosit brýle. Spolužáci se mu proto posmívali, bratři také. Měl pocit, že má divný nos, tenký, za který se také styděl. Nejvíce v pubertě. Uvažoval i o plastické operaci, ale od emigrace to neřešil. Nikdy neprodělal žádnou operaci.

Jaké byly v rodině vztahy? „Měl jsem tři starší bratry. Smáli se mi, že se držím máminy sukyně. To jsou moje nejstarší vzpomínky. Když jsem se pustil mámy, tak mě zmydlili, a když jsem ječel, zmydlil nás táta všechny. Chtěl být spravedlivý a za rvačku jsme podle něj mohli všichni. Vždycky jsem byl ten největší trouba. Snědli mi banán, zmalovali mě zubní pastou a vyhnali na ulici. . . Byli jsme disidentská rodina. Táta říkal, že bojujeme proti „nim“. „Musíte být čestní, lepší než ostatní, stojíme na správné straně. Ukážeme jim, že jsme lepší. Nesmíme se dát.